

<http://www.larouche.se/artikel/helga-zepp-larouche-i-peking-sidenvagsstrategin-geopolitikens-dod>

av Helga Zepp-LaRouche

8 maj 1996

Endast ett ekonomiskt samarbete kring hela den eurasiska kontinentens ekonomiska utveckling kan bilda grunden för en varaktig fred under nästa sekel, sade Schillerinstitutets grundare Helga Zepp-LaRouche i ett tal som hon höll i Peking på en konferens om euroasiatiskt infrastruktursamarbete den 8 maj 1996. Hennes tal, som återges nedan, hyllades inför alla de 400 konferensdeltagarna av rapportören från hennes workshop som ett av de bästa talen på konferensen.

Öppnandet av gränserna mellan Öst och Väst i Europa 1989 innebar det oåterkalleliga slutet på den av Jaltaavtalet definierade efterkrigsordningen, och sedan Sovjetunionens fall bestäms världen inte längre av bipolära konstellationer. Men den gamla "maktbalans"-politikens idéer utövar tyvärr fortfarande inflytande på många håll. Enligt denna skola anses en nations "intressen" bestämmas av sådana kriterier som kamp om kontrollen över råvaror, och "inflytelsesfärer". På senare tid har en välkänd amerikansk författare låtit sprida en "tes" om den kommande "kampen mellan civilisationerna", nämligen att förment oöverbryggbara skillnader mellan världens olika kulturer kommer att leda till utbrott av nya vågor av militära konflikter.

Det vore tragiskt om vi skulle falla för sådant struntprat, som inte är någonting annat än en underrättelseoperation, född ur geopolitiska motiv. Det finns ingen så stor motsättning mellan världens kulturer att den inte kan övervinnas. Det som är utmärkande för människan, det som skiljer henne från alla andra varelser, är att hon äger en unik förmåga till skapande förnuft. Detta är den universella egenskap som förenar alla människor, och som gör att hon kan höja sig till allt högre nivåer, där konflikter kan lösas. I Kina har den här filosofin varit välkänd ända sedan den store universelle tänkaren Konfucius, tid.

Utväg ur krisen

På basis av detta synsätt har den amerikanske ekonomen Lyndon LaRouche föreslagit ett ekonomiskt program, vars grundsten är att det enda som kan ge en utväg ur den nuvarande krisen, är en global återuppbyggnad av världsekonomin. Utvecklingen av den eurasiska landbron, och den eurasiska kontinentens integration, måste spela den centrala rollen i detta program.

LaRouche lade fram sitt första förslag i denna riktning vid en presskonferens i Berlin i oktober 1988, och det presenterades kort därefter för den amerikanska allmänheten i ett TV-program som sändes över hela landet. I november 1989, när Berlinmuren hade fallit, föreslog LaRouche ett program för den "produktiva triangeln", i vilket han stakade ut riktlinjerna för ett samarbete mellan Öst och Väst om att utveckla Östeuropa. Grundtanken var att utnyttja den industriella och teknologiska potentialen i den ekonomiska region som begränsas av städerna Paris, Berlin och Wien, via ett system av "korridorer", för att utveckla hela Eurasien.

När landbron mellan Kina och OSS-staterna öppnades 1992 var det ett första, viktigt genombrott. Sedan dess har flera konferenser och publikationer i detta ämne, i Kina och andra länder, visat att det finns en mycket stark önskan om att övervinna den ekonomiska krisen på detta sätt. Några år senare lade EU-kommissionens ordförande Jacques Delors fram en liknande plan, uppkallad efter honom. Den inskränker sig dock till Europa och den har, p.g.a. Maastrichtfördragets "logik", inte ens börjat förverkligas.

Varför Eurasien?

Allt kompetent ekonomiskt tänkande måste börja med det faktum att redan nu bor tre fjärdedelar av

världsbefolkningen, 4,4 miljarder människor, i Eurasien, och att den befolkningen med en normal "utveckling", om ingen katastrof inträffar, kommer att växa till 7-10 miljarder. Om vi skall kunna undvika seismiska ekonomiska och demografiska sammanbrott under de kommande åren, är det absolut nödvändigt att övervinna den nuvarande underutvecklingen i stora delar av det f.d. Sovjetunionen, Kina, Indien, Syd- och Sydostasien vad gäller grundläggande infrastruktur (vatten, moderna transporter, produktion och distribution av energi).

Vi kan redan se vad konsekvensen kommer att bli, om vi inte följer en sådan politik för ekonomisk utveckling: Det är allom bekant att Östeuropa och republikerna i det f.d. Sovjetunionen har slagit in på en väg som innebär privatisering av statliga företag och en obegränsad marknadsekonomi. Efter fem år har industri- och jordbrukskapaciteten i dessa länder krympt ihop, på sina håll med 50 procent. Enbart i Ryssland har befolkningen de senaste åren minskat i en takt av en miljon människor per år, samtidigt som nationella och etniska spänningar i de f.d. Comecon-staterna har skärpts på ett farligt sätt, framför allt p.g.a. de drastiskt försämrade livsvillkoren.

Vi föreslår därför en helt annan väg. Regeringarna i Eurasien borde komma överens om ett integrerat infrastrukturprogram, som binder samman Europas och Asiens industriella centra, via "utvecklingskorridorer", med de folktäta områdena i Syd- och Sydostasien. Utvecklingen av dessa huvudaxlar för samfärdseln, med hjälp av stora infrastrukturprojekt för transporter, energi, vatten och kommunikationer, är den första förutsättningen, som lägger grunden för hela den eurasiska landmassans ekonomiska utveckling, och kan därmed bli motorn i vårt övervinnande av den världsekonomiska krisen.

Denna form av ekonomiskt samarbete, i alla medverkande nationers intresse, är samtidigt det enda som kan bilda grunden för en varaktig fred under det 21:a århundradet. Konceptet är: "Fred genom utveckling."

Grundstommen i detta program är ett eurasiskt nät av höghastighetståg för passagerartrafik och godstransporter, där de tre stambanorna som är utmärkta på kartan förbinder närmare 60 städer med varandra. Denna integrerade infrastruktur kommer att höja den ekonomiska effektiviteten enormt i hela det ekonomiska området längs dessa stambanor, där mer än en miljard människor bor. Tillsammans med detta järnvägsnät måste de inre vattenvägarna moderniseras och byggas ut. Anläggandet av nya hamnar kommer att lägga grunden för en dramatisk expansion av handelssjöfarten, som kommer att behövas med tanke på den väntade befolkningsökningen i Stilla- och Indiska oceanen-bäckena under det kommande seklet. Samtidigt måste de länge uppskjutna vattenbyggnadsprojekten, t.ex. flodregleringar och skydd mot översvämningar, förverkligas.

Produktionen av elkraft är av central betydelse, och den bör till en början koncentreras till de stora "korridorerna". Om hushållen och industrierna i hela Eurasien skall komma upp i samma elförbrukning som i industriländerna, finns det ett underskott på mer än 5000 gigawatt, fem gånger dagens kapacitet.

Ny kreditgivning genom nationalbanker

Det är viktigt att regeringarna i nationerna i Eurasien först enas om en övergripande plan, eftersom det bara är då som utvecklingen av området kan optimeras. Om det finns en sådan Stor Plan för Eurasien, så kommer varje partiellt förverkligande av den inte bara att gynna den direkt berörda nationen, utan kommer samtidigt att vara ett stort steg mot att förverkliga den Stora Planen, för att forma vår värld under det 21:a århundradet.

Eftersom det infrastrukturprogram som skissats här är en förutsättning för ekonomins och jordbrukets utveckling, men inte är kortsiktigt lönsamt, utan mera orienterat till det allmänna bästa, så måste rätten att skapa krediter föras tillbaka under suveräna regeringars kontroll. Med hjälp av lämplig lagstiftning måste nationalbanker kunna skapa kreditlinjer för dessa projekt, där kreditbeloppets storlek anpassas till behovet av produktiva arbetstillfällen och den arbetsstyrka som engageras i dessa stora projekt. Eftersom dessa krediter

hjälp till att skapa en ökad framtida produktion, och ett nytt välstånd, så späder de inte på inflationen. De är t.o.m. inflationsdämpande: å ena sidan slipper man de icke- produktiva arbetslöshetskostnaderna, och dessutom slipper man de reella kostnader som avsaknaden av infrastruktur belastar ekonomin med.

Nationalbankerna ger ut krediter genom regionala banker, till de företag som arbetar med de olika projekten. Det är ett historiskt faktum, att de ökade skatteintäkterna i västländerna alltid till slut har varit större än den mängd krediter som gavs ut från början.

Eftersom infrastrukturprojekt i den här storleksordningen - enbart i Kina behövs 100000 km ny järnväg, 1 miljon km moderna vägar och flera tusen km nya vattenvägar - kommer att ta i anspråk all tillgänglig industrikapacitet i de berörda länderna, och eftersom kapaciteten behöver byggas ut, bör de olika länderna dela upp arbetet sinsemellan, och jämna ut trevägshandeln genom s.k. clearingcentraler. En ny Eurasisk Utvecklingsbank skulle kunna ta på sig den uppgiften. Den här konferensen i Peking äger rum mot en utomordentligt viktig historisk bakgrund. Den strategiska verklighet som alla regioner känner av, är det faktum att den nu hegemoniska finanssystemet befinner sig i sitt slutstadium, före sitt sammanbrott. Om detta system, som gjorts bankrutt genom decennier av felaktig politik, inte dras genom ett ordnat konkursförfarande, och ersätts av ett nytt system, hotas hela planeten av en ny mörk tid, som kan jämföras med det sammanbrott som civilisationen upplevde under 1300-talet. Det hotande globala sammanbrottet kan jämföras med tidigare dynastiers undergång.

Ett nytt finans- och valutasystem

I sista hand måste varje lösning på krisen innehålla en central aspekt, och det är att den amerikanske presidenten, som ledare för det i dag mäktigaste landet, driver igenom denna omorganisation. Han måste använda de befogenheter han har som USA:s president i en kris, och bankruttförklara USA:s Federal Reserve och ställa den under den amerikanska statens kontroll. Enligt första stycket i USA:s författning, kan presidenten från kongressen erhålla rätt att, i president Franklin D. Roosevelts tradition, ge ut krediter till ett värde av flera tusen miljarder dollar för finansiering av väldefinierade infrastrukturprojekt för att övervinna den ekonomiska depressionen.

George Washington och James Monroe är exempel på tidigare presidenter som inrättat en nationalbank.

Samtidigt måste presidenten kalla samman ett möte om penning- och valutapolitiken, med de främsta nationalstatsmakterna, i syfte att införa ett nytt internationellt valutasystem, som bygger på stabiliserade växelkurser, för att befrämja en expansion av jordbruks- och industriproduktionen i hela världen, byggd på kapital- och energiintensiva typer av investeringar i ett vetenskapligt och teknologiskt framåtskridande.

Dessa problem kan inte lösas på den här konferensen, men vi kan och måste fundera över hur den ekonomiska återuppbyggnaden skulle se ut, under de mycket mer gynnsamma betingelser som ett nytt finanssystem skulle skapa. Om vi ser optimistiskt på framtiden, och utgår ifrån att utvecklingen av den nya Sidenvägen blir framgångsrik och leder till en ny renässans, så kommer, inom de närmaste 50 åren, tusentals nya städer med 300 000-1 miljon människor att behöva byggas. Många av dessa städer skulle vara nuplex-städer, där kärnkraftverk av HTR-typ med inbyggd säkerhet producerar elkraft och processvärme för industrin och jordbruket i det kringliggande området.

Eftersom dessa städer är planerade, och uttänkta på förhand i sin helhet, kan hela infrastrukturen läggas under jord, och monteras i moduler. Denna stadsbyggnad handlar inte bara om expansionsmöjligheter, utan också om att se till att de bästa traditionerna från den kulturella mångfalden i Eurasien kan tas till vara, och uttryckas i arkitekturen. Många av dessa nya städer borde vara "vetenskapsstäder", där grundforskning och undervisning bedrivs i ett flertal ämnen.

Källan till välstånd

I den renässans som ligger framför oss kommer idén att, med hjälp av icke-spridningsavtal, förvägra majoriteten av världens befolkning tillgång till s.k. "dual-use technologies", teknologier med både militär och civil användning, att höra till det förflutna. Vi kan bara skapa en positiv framtid för vår enda mänsklighet, om vi tänker åtminstone lika modernt som Nicolaus Cusanus, naturvetenskapens grundare, tänkte på 1400-talet. Denne store, universelle tänkare var övertygad om att varje vetenskaplig uppfinning var så värdefull för hela mänskligheten, att alla nationer omedelbart måste få tillgång till den, så att ingens utveckling skulle hållas tillbaka.

Han föreslog en "vetenskapspool", där alla upptäckter skulle samlas för det allmänna bästa. De nya vetenskapsstäderna i Eurasien skulle kunna göra detta ideal till verklighet.

Om vi antar den historiska utmaning som ligger framför oss, så måste vi komma ihåg att en växande marknad och ökad köpkraft för alla ligger i alla parterns intresse, eftersom källan till allmänt välstånd inte ligger i råvaror och rätten att "köpa billigt och sälja dyrt". Den enda källan till välstånd är individens skapande förnuft, som betyder att varje människa kan göra nya upptäckter, och därmed bidra till det vetenskapliga och teknologiska framåtskridandet. Den ökade produktivitet som blir resultatet, är det som skapar välstånd.

Vi måste bestämma oss för hur vi vill bli betraktade av framtida generationer. Vill vi att de skall se på oss med förakt, för att vi inte lämnade någonting annat efter oss än ett "rädda sig den som kan"- samhälle, den gränslösa personliga girighetens yttringar, och en värld i kaos? Eller vill vi att våra barnbarn och barnbarnsbarn skall minnas oss med stolthet och kärlek, för att vi, i en existenskras för mänskligheten, uppbyggde allt som världshistorien frambringat som är stort och ädelt, för att ur detta hämta inspiration till en ny renässans? Då kommer kanske kommande generationer att säga om oss: Ja, de var som människorna i den italienska renässansen och i Sung-dynastin. Ja, kommer de kanske att säga, de var till och med strået vassare.